

РЕШЕНИЕ

№ 1828

гр. Плевен, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Силвия Г. Даскалова

при участието на секретаря НАТАЛИЯ СТ. НИКОЛОВА
като разглежда докладваното от Силвия Г. Даскалова Гражданско дело № 20234430103374 по описа за 2023 година

на основание закона и данните по делото, за да се произнесе, съобрази следното:

Пред РС-Плевен е постъпила искова молба от Н. Е. П., ЕГН ***** от гр.Плевен, жк. „****“ бл.***, вх.***3, чрез *** Б. З. от САК, против „****“ ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.***, бул. „****“ №***, представлявано от С.П.П., с правно основание чл. 26, ал.1 ЗЗД и чл. 55, ал.1 ЗЗД.

В исковата молба се твърди, че на ***г., ищецът е сключил с „****“ ***, ЕИК ***, договор за паричен заем № ***, за сумата от 800лева. Сочи се, че годишния лихвен процент е 40,32%, ГПР е в размер 49,39%, при 18 броя погасителни вноски.

Твърди се, че в чл. 1, ал.3 от Договора е уговорено че кредиторът предоставя на потребителя допълнителна услуга по експресно разглеждане на искането за заем, съгласно която на кредитополучателя ще бъде начислена допълнителна такса в размер на 392,76 лв., която ще бъде разсрочена за изплащане заедно с погасителните вноски по заема.

Твърди се, че в чл. 5, ал. 1 от Договора страните са уговорили, че заемателят се задължава в срок до три дни от сключване на договора да предостави на заемотателя едно от следните обезпечения: Поръчител физическо лице, което да отговаря на определени от кредитора условия или банкова гаранция.

Сочи се, че в чл.4, ал.2 от Договора е уговорено, че в случай на непредставяне на обезпечението, потребителят дължи неустойка в размер на 261,90 лв. Уговорено е също така тази неустойка да бъде заплащана разсрочено, като в този случай дължимата вноска ще бъде в размер на 87,65 лв., а общото задължение по кредита ще е в размер на 1577,70 лв.

Твърди се, че ищецът изцяло е погасил кредита.

Излагат се съображения, че ищецът има качеството на потребител.

Ищецът счита, че процесният договор е нищожен на основание чл.10, ал.1 вр. чл.22 от ЗПК, тъй като не била спазена предвидената от закона форма.

Твърди се, че е нарушено изискването процесният договор да е написан по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора да се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт не по- малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора, че на ищеца не е предоставено копие от Общите условия и погасителен план, не е предоставено копие от договора, процесният договор не е подписан от кредитополучателя на всяка страница, съгласно изискванията на ЗПК.

Сочи се, че договорът за потребителски кредит е нищожен и на основание чл.11, ал.1, т.10 вр. чл.22 от ЗПК, тъй като не е налице съществен елемент от неговото съдържание, а именно годишният процент на разходите /ГПР/ по кредита, тъй като липсвала ясно разписана методика на формиране на ГПР, което било в пряко противоречие с императивните изисквания на чл. 19, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 2 и чл.10а, ал.2 и 4 от ЗПК.

Твърди се, че клаузата, с която в процесния договор за паричен заем е уговорено, че заемателят дължи неустойка, в случай че не предостави поръчител, е нищожна, като противоречаща на целта на закона /чл. 2 ЗПК/. Навеждат се доводи, че неустойката за неизпълнение на задължение, не е свързана пряко с претърпени вреди, поради което същата накърнява добрите нрави, тъй като излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и

санкционна функции и цели единствено постигането на неоснователно обогатяване.

Ищецът твърди, че така формулираната клауза за такса експресно разглеждане, заобикаля императивни правни норми и по - конкретно на нормите на ЗПК. Твърди, че в нарушение на правилото на чл.19, ал.1 вр. чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК „***” *** не е включило в ГПР неустойката и разходите за заплащане на „допълнителна услуга“, която по своята същност представлявала печалба за кредитора, надбавка към главницата, която се заплащала периодично, поради което счита, че трябва да е част от годишния лихвен процент /ГЛП/ и ГПР.

Посочва, че клаузите в процесния договор не са формулирани по ясен и недвусмислен начин, съгласно изискванията на чл.147, ал.1 ЗЗП и разглеждани както самостоятелно, така и в съвкупност с останалите уговорки и не позволяват на потребителя да прецени икономическите последици. Сочи, че определения от кредитодателя размер на възнаградителната лихва (в който се включва и начислената такса за допълнителна услуга) за изключително висок и противоречащ на добрите нрави, тъй като надвишавал трикратния размер на законната лихва за необезпечени заеми, респ. двукратния размер на законната лихва за обезпечени заеми. В тази връзка твърди, че недействителността на уговорката относно договорната лихва води до нищожност и на целия договор. Евентуално, ако се приеме договора за валиден и действителен, моли да бъде прието, че е налице нищожност на клаузите на чл.1, ал.3 /такса за експресно разглеждане/ и чл.4, ал.2 /неустоечна клауза/ от процесния договор на основание чл.26, ал.1, пр.1 от ЗЗД поради нарушение на закона, чл.26, ал.1, пр.2 от ЗЗД поради нарушаване на добрите нрави, респективно на основание чл.146 от ЗЗП поради неравноправност. Моли на основание чл.55, ал.1, пр.1 ЗЗД да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 10 лева, като частичен иск от 660лв., представляваща недължимо получена сума, ведно със законната лихва, считано от дата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане.

Постъпила е молба-уточнение Вх. №17516/27.06.2023г. от ищеца, в която уточнява, че е предявен иск за нищожност на отделни договорни клаузи, но не и на целия договор. Със същата молба се прави уточнение, че искането на ищеца за освобождаване от такса и разноски е допусната

техническа грешка в исковата молба, и се оттегля това искане.

Направени са доказателствени искания. Претендират се разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника чрез адв. А.Н. от АК-***. Оспорват се предявените иски. Излагат се подробни съображения във връзка с искането за освобождаване от държавна такса и разноски по чл. 83 ГПК и внасянето на държавна такса, като основание за нередовност на исковата молба. Ответникът счита, че предявеният установителен иск е недопустим, поради липса на правен интерес. На следващо място се посочва, че в производството по предявения осъдителен иск ищецът следва да докаже нищожността на съответната клауза, което и обуславяло недопустимостта на предявения установителен иск. Излага твърдения, че процесният договор за паричен заем е действителен доколкото разходите по кредита били уговорени в законоустановените граници, то възраженията за нищожност се явявали неоснователни. Релевират се доводи, че процесният договор за паричен заем е действителен и в съответствие с изискванията на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК. Сочи, че процесната неустойка е начислена вследствие на неизпълнение на поетите договорни задължения от страна на заемателя за представяне в срок на обезпечение, като същата не води до накърняване на добрите нрави. Твърди, че преди да сключи договора за кредит, ищецът е знаел, че трябва да представи обезпечение, поради което и не е налице неравновесие между правата и задълженията на страните. Поддържа се становището, че не е налице нарушение на нормата на чл. 33, ал.1 ЗПК. Възражава, че неустойката не следва да се включва в ГПР, съгласно чл.19, ал.3, т.1 ЗПК и същата не следва да се счита за нищожна. Твърди се, че клаузата за предоставена услуга за експресно разглеждане на документи и платената от ищеца такса за предоставянето ѝ не е неравноправна. Посочва се, че клиентът доброволно е избрал дали да се възползва от нея, поради което на основание чл.19 във връзка с Приложение № 1 към чл.19, ал.2 от ЗПК стойността на същата не следва да се прибавя при изчисляване на ГПР по договора. По отношение на ГПР сочи, че е спазена разпоредбата на чл. 19, ал.4 ЗПК и ГПР не е по-висок от петкратния размер на законната лихва. Развити са доводи, че няма законово ограничение по отношение размера на възнаградителната лихва. Излагат се съображения, че ищецът е подписал договора на всяка страница и всички условия по отпускане и връщане на заема са инкорпорирани в самия

договор. Моли за искове да бъдат отхвърлени. Направени са доказателствени искания. Претендират се разноси.

В открито съдебно заседание ищецът не се явява, не се представлява. С молба рег.№***/21.11.2023г. от Н. П., чрез пълномощника си адв. Д. М. от САК, уведомява Съда, че поради служебна ангажираност е възпрепятстван да се яви в съдебно заседание, моли да се даде ход на делото и бъде допуснато изменение на осъдителния иск по реда на чл.214 ГПК, като същият да се счита предявен за сумата от 84,82 лева, от които 53 лева неустойка, 21,82 лева такса експресно разглеждане и 10 лева разходи за събиране на вземането. Моли да му бъдат присъдени направените разноси.

В открито съдебно заседание ответникът не се явява, не се представлява.

С Протоколно определение №2555/22.11.2023г. на осн. чл.214 ГПК е допуснато изменение на иска с правно основание чл. 55 ЗЗД, като същият се счита предявен за сумата от 84,82 лева, от които 53 лева неустойка, 21,82 лева такса експресно разглеждане и 10 лева разходи за събиране на вземането.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и съобрази доводите на страните, намира за установено от фактическа и правна следното:

Установява се от чл.2, ал.2 на приложения в заверено копие Договор за паричен заем „Standard 14“ №***/*** г., че ответникът се е задължил да предостави на ищеца сума в размер от 800 лева / нарична в договора заемна сума/, с фиксиран ГЛП от 40,32% / чл.2, ал.1, т.5 от Договора/ и ГПР от 49,39% /чл.2, ал.1, т.8 от Договора/. Срокът на заема е 36 седмици, при 18 броя вноски.

Съгласно чл.1, ал.3 от Договора, за извършена от Кредитора допълнителна услуга по експресно разглеждане на заявката за паричен заем, Заемателят дължи такса за експресно разглеждане на документи за отпускане на паричен заем в размер на 392,76 лева.

Според чл. 4, ал. 1 от договора, Заемателят се задължава в 3- дневен срок от усвояване на сумата по този договор, да предостави на заемотателя едно от следните обезпечения на задълженията му по този договор, а именно:

1. Поръчител- физическо лице, което да представи на Заемотателя бележка от работодателя си, издадена не по-рано от 3 дни от деня на представяне и да

отговаря на следните изисквания: да е навършило 21- годишна възраст, да работи по безсрочен трудов договор, да има минимален стаж при настоящия си работодател 6 месеца и минимален осигурителен доход в размер на 1 000 лв., през последните 5 години да няма кредитна история в ЦКР към БНБ или да има кредитна история със статус “период на просрочие от 0 до 30 дни“, да не е поръчител по друг договор за паричен заем и да няма сключен договор за паричен заем в качеството си на заемател или 2. Банкова гаранция, която е издадена след усвояване на паричния заем, в размер на цялото задължение на Заемателя по договора, валидна 30 дни след падежа за плащане по договора. В чл. 4, ал. 2 от договора е посочено, че страните се съгласяват, че в случай на неизпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение, посочено в ал. 1, Заемателят дължи неустойка в размер на 261,90, като страните се уговарят неустойката да се разсрочи и да се заплаща на равни части към всяка от погасителните вноски, посочени в чл.2, ал.1, т.4, като в този случай дължимата вноска е в размер на 87,65 лева, а общото задължение по договора става в размер на 1577,70.

Съдът счита, клаузата на чл.4, ал.2 от договора е нищожна и не е породила правни последици. Тази уговорка в договора въвежда изключително кратък срок за предоставяне на обезпечение и сложни условия, на които да отговаря поръчителя, което не съответства на ниския размер на заетата сума. Съдът намира, че ниския размер на заема очевидно не отговаря на тежките изисквания за обезпечението му и въведените функции на неустойката. Целта на неустойката е да служи за обезпечение, обезщетение и санкция при неизпълнение на договорни задължения. Видно е, че уговорената неустойка е в размер на една трета от размера на предоставената сума.

Основното задължение на длъжника по договора за кредит е да върне предоставената в заем сума, да заплати уговореното възнаграждение за ползването ѝ и съответно реалните разходи по събирането на задължението. Уговорената в чл.4, ал.2 неустойка не гарантира възстановяване на вреди от неизпълнение на това основно задължение, поради което Съдът приема, че с нея не се осъществява обезщетителната ѝ функция. В случая неустойката е предвидена при неизпълнение на задължение за предоставяне на обезпечение, т.е. тя би се дължала и в случай, че кредитополучателят заплаща изцяло и в срок дължимите си вноски по кредита. В случай, че кредитополучателят изплати изцяло и в срок дължимите вноски, но не предостави обезпечение, то той би дължал неустойка без да е причинил вреди на кредитодателя. Освен това кредитодателят има правомощия да изисква и събира информация, с която да провери кредитоспособността на потребителя и тези негови действия би трябвало да предхождат вземането на решение за отпускане на кредита. Едва след анализа на тази информация, кредитодателят може да вземе

решение дали да отпусне кредит. Кредитодателят не е събрал такава информация и е прехвърлил последиците от неизпълнението на това свое задължение на кредитополучателя.

Изискването за предоставяне на обезпечение, съдържа множество изначално поставени ограничения и конкретно определени параметри, както и възможност за едностранно въвеждани, непредвидени предварително и неизвестни допълнителни параметри само от кредитора, които - предвид броя им и изключително краткия срок, в който следва да се предоставят - тридневен от сключване на договора, на практика правят задължението неизпълнимо. Срокът е твърде кратък - за потребителя се създава значително затруднение, както относно физическо лице - поръчител, което следва да отговаря на редица критерии, за които информация би следвало да се събере и от допълнителни източници /напр. за доход, осигуровки, чиста кредитна история и други /. При това положение и изначалното предвиждане на неустойката да се кумулира към погасителните вноски, следва извод, че тя води единствено до скрито оскъпяване на кредита, като излиза изцяло извън присъщите ѝ функции. Непредоставянето на обезпечение не води до претърпяване на вреди за кредитора, който е бил длъжен да оцени кредитоспособността на длъжника, съответно и риска при предоставяне на заема към сключване на договора, като съобрази и възможностите за предоставяне на обезпечение. Включена по този начин към погасителните вноски, неустойката всъщност се явява добавък към възнаградителната лихва и представлява сигурна печалба за заемотателя. Клаузата за дължимостта ѝ е нищожна, поради противоречие с добрите нрави. Критериите дали е налице нищожност на неустойка, поради противоречие с добрите нрави, се съдържат в ТР № 1 от 15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС, а именно - когато е уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Съгласно дадените разяснения в мотивите на ТР, за спазването на добрите нрави по иск за дължимост на неустойка, Съдът следи служебно. Преценката за нищожност се извършва в зависимост от специфичните за всеки конкретен случай факти и обстоятелства, при съобразяване на примерно посочени критерии, като - естество и размер на обезпеченото с неустойката задължение; обезпечение на поетото задължение с други, различни от неустойката правни способности; вид на уговорената неустойка и на неизпълнението, за което е предвидена; съотношението между нейния размер и очакваните за кредитора вреди от неизпълнението / Решение № 107/25.06.2010 г. на ВКС по т. д. № 818/2009 г., II т.о./ Освен обезпечителна и обезщетителна, по волята на страните, неустойката може да изпълнява и наказателна функция. Така, както е уговорена, неустойката в случая е предназначена единствено да санкционира заемателя за виновното неспазване на договорното задължение за предоставяне на обезпечение. Задължението за обезпечаване на главното задължение има вторичен характер и неизпълнението му не рефлектира пряко върху същинското задължение за погасяване на заетата сума. Размерът на предвидената неустойка

представлява една трета от заетата сума, при липса на предоставено обезпечение чрез поръчител, за периода на връщане на кредита потребителят би дължал неустойка в значителен размер. Видно е, че такава уговорка противоречи на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД, тъй като нарушава принципа на справедливост и излиза извън обезпечителните и обезщетителните функции, които законодателят определя. Действително няма пречка размерът ѝ да надхвърля вредите от неизпълнението. В случая обаче, няма адекватен критерий за преценка на това надвишаване, доколкото се посочи, че процесната клауза обезпечава изпълнението на вторично задължение. Обезпечава изпълнението на задължението за обезпечаване на главното задължение. В случая и санкционната функция е вън от предмета на задължението, тъй като само по себе си непредоставянето на обезпечение не води до претърпяването на вреди. Основната цел на така уговорената неустойка клауза е да доведе до неоснователно обогатяване на заемотателя за сметка на заемополучателя и до увеличаване на подлежаща на връщане сума със значителен размер, което е в контраст с границите на добрите нрави и не се толерира от закона. Тя нарушава принципа на справедливост и не държи сметка за реалните вреди от неизпълнението /в този смисъл Решение № 74 от 21.06.2011 г. на ВКС по гр. д. № 541/2010 г., IV г. о., ГК/. Тъй като противоречието между клаузата и добрите нрави е налице още при сключване на договора, не е налице валидно неустойочно съглашение и според чл. 26, ал. 1, вр. с ал. 4 ЗЗД, в тази част договорът не е пораждал правно действие.

Отделно от това житейски преценено, се явява невъзможно в тридневен срок да бъде събрана изискваната за поръчителите информация, което нарушава принципа на добросъвестност и равнопоставеност на страните. Целта на кредитодателят е получаване на неустойката, което се доказва и от обстоятелството, че същата е предвидена в погасителния план с дължимите периодични вноски и води до оскъпяване на кредита. Същата не е свързана с неизпълнение на задължение от страна на кредитополучателят в резултат на което да са настъпили вреди за кредитодателя и възниква в резултат от липса на обезпечение чрез поръчителство. Поради това съдът приема, че същата противоречи на чл. 143, ал. 2, т. 5 от ЗЗП, който предвижда забрана за уговаряне на клауза, задължаваща потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка.

Съгласно практиката на Европейския съд по Директива 93/13/ЕИО на Съвета относно неравноправните клаузи в потребителските договори, въведена в ЗЗП с § 13а от Допълнителните разпоредби, "... националният съд е длъжен да разгледа служебно неравноправния характер на договорна клауза, когато са налице необходимите за това правни или фактически обстоятелства. Когато счете такава клауза за неравноправна, той не я прилага, освен ако потребителят се противопостави на това.. ". По смисъла на § 13, т. 1 от ДП на ЗЗП, ищецът е потребител, тъй като е физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност. Съгласно чл. 143 от ЗЗП, неравноправна клауза в

договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискванията за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като в т. 5 е визирана хипотеза на задължаване на потребителя при неизпълнение на негови задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка. Въвеждането в договора на неустойка за неизпълнение на задължение за обезпечение представлява поставянето на потребителя - ищец в неравностойно положение, налагащо по - големи от допустимите по закон неблагоприятни последици. Неустойката е санкция за една от договарящите страни във връзка с изпълнението на самия договор, но договарянето на неустойка за неизпълнение на условия за обезпечаване на вземането на кредитора само по себе си не може да бъде оправдано от закона, който дава достатъчно други гаранции за реализиране на вземанията на кредитора.

По този начин се търси отговорност от длъжника -за действия на трети лица, каквато отговорност съгласно договора те не могат да носят.

Аналогично е положението и със задължението за заплащане на такса за експресно разглеждане на документите за отпускане на паричния заем, предвидена в чл.1, ал.3 от Договора. Такава такса не се дължи по силата на чл.10а, ал.2 от ЗПК, тъй като заемателят не следва да заплаща такси за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Експресното разглеждане на молбата за кредит е част от усвояването на кредита, поради което такса за такъв вид разглеждане не се дължи. Налага се извод, че тази такса е всъщност печалба за кредитора, надбавка към главницата, която се плаща периодично, поради което трябва да е част от ГЛП и ГПР, като в случая това законово изискване не е спазено.

Съгласно заключението на вещото лице В. В., което не е оспорено от страните и Съдът кредитира като обективно и компетентно, заемателят Н. П. е заплатил по договора сума от общо 927,36 лева. В табличен вид са представени погасените задължения, от които-800,35лева главница, 42,19 лева договорна лихва, 53 лева неустойка, 21,82 лева такса за експресно разглеждане, 10 лева такса за събиране на просрочени задължения. Вещото лице е направило уточнение в открито съдебно заседание, че паричният заем е предсрочно погасен на 16.11.2022г.

По гореизложените съображения, Съдът приема, че процесните клаузи на чл. 1, ал. 3 и чл. 4, ал. 2 от сключения договор за Договор за паричен заем „Standard 14“ №***/*** г., се явяват нищожни и като такива не породят права и задължения за страните по заемното правоотношение, а това прави основателна претенцията по чл. 26, ал.1 ЗЗД.

По предявения иск с правно основание чл.55, ал.1, предложение първо

33Д, Съдът намира следното:

Според задължителната практика в т. 1 от ППВС № 1/1979 г., фактическият състав на неоснователното обогатяване по чл. 55, ал. 1 33Д предполага преминаване на имуществени блага от една правна сфера в друга и начална липса на основание за разместване на благата. В тежест на ищеца по иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 33Д е да докаже сключване на договора с посочените клаузи, плащане по договора - разместването на благата - напр. даване на вещ или плащане на определена сума пари, довело до намаляване на патримониума му, т.е. наличието на обедняване, а съществуването на основание за разместването подлежи на доказване от ответника, размер на претенцията си. Съобразно изхода на предявения иск за нищожност на клаузата за неустойка по договора и установяването на нейната нищожност, както и клаузата за такса експресно разглеждане, съставлява пречка за възникване на задължение за неустойка и задължение за такса експресно разглеждане.

Поради изложеното, заплатената на основание нищожната клауза неустойка в размер на 53 лева, 21,82 лева такса за експресно разглеждане, 10 лева такса за събиране на просрочени задължения, се явяват платени при начална липса на основание и подлежи на връщане на основание чл.55, ал.1, предложение първо 33Д. С оглед на това исковата претенция по чл. 55 ал. 1 пр. 1 от 33Д се явява основателна и доказана до предявения размер и следва да бъде уважена.

Останалите възражения на ищеца и ответника са неотносими към правния спор.

На основание чл.78, ал.1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените деловодни разноски, които са в размер на 151 лева за държавна такса и 200 лева за депозит за вещо лице по съдебно-счетоводна експертиза.

В полза на процесуалния представител на ищеца следва да се присъдят разноски за предоставената безплатна правна помощ в минималния размер по Наредба №1/2004, а именно 480 лева, при съобразяване, че ***ското дружество е регистрирано по 33ДС. Съдът намира, че нормата на чл. 7, ал. 2 НМРАВ определя правила за изчисление на минималните размери на ***ските възнаграждения съобразно материалния интерес, т.е. като сбор от цената на предявените искове, а не поотделно съобразно цената на отделните претенции. В този смисъл може да бъде посочено и Определение № 60345 от 11.10.2021 г. на ВКС, Трето гражданско отделение, постановено по ч.гр.д. № 3103/2021г., в което, макар и постановено по друг спорен въпрос, Съдът е приел, че възнаграждението на ***а е единно, като база за определянето му е единствено материалния интерес по правния спор, а не броя на предявените искове и броя на ответниците.

Отделно от гореизложеното, при определяне на размера на ***ското възнаграждение Съдът намира, че не е обвързан от определенияте с Наредба №

1 размери на минималните ***ски възнаграждения. За да достигне до това становище Съдът съобразява практиката, обективирана в Решение от 05.12.2006г. по обединени дела C- 94/2004 и C-202/2004 на СЕС. Съгласно горното решение делегирането на частноправен субект - Висшият ***ски съвет - на правомощия да определя минималните ***ски възнаграждения представлява нарушение на правилата за свободната конкуренция, закрепени в чл.101 и чл.102 ДФЕС. Тази наредба нарушава правото на ЕС, тъй като очевидно не съответства на критериите, изведени във въпросното решение, а именно: правоприлагащият орган /Съдът/ да има възможност, отчитайки правната и фактическа сложност на делото, инстанцията, пред която се явява процесуалният представител, и продължителността на процеса, да се отклони от минимално определения размер на ***ските възнаграждения тогава, когато той се явява несъразмерно висок с оглед реално положения труд и направени разходи от процесуалния представител, респ. представляваната в процеса страна. Това разрешение се налага, тъй като правилата на Наредбата не засягат само потребителя на ***ска услуга, но и насрещната страна в съдебното производство доколкото, ако загуби делото, то в нейна тежест ще бъде възложен размерът на ***ски хонорар под формата на подлежащи на възстановяване разноски в производство. По този начин се отнема правото на Съда да съобрази спецификите на конкретното дело и да присъди разумен размер за направените разноски. Така се нарушава и правото на справедлив съдебен процес, гарантирано в чл.47 ХОПЕС и съответстващия му чл.6 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Същото се приема и в останалата практиката на СЕС, например в Решение от 28.07.2016г. по дело C-57/2015г. Съдът на ЕС съгласно което съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска Съдът да може във всеки случай, в които прилагането на общия режим в областта на съдебните разноски би довело до резултат, който се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим. Още повече следва да се отчете, че Наредбата е приета от ВАС - орган на сдружението на ***ите, действащ в случая като частен икономически оператор, който е насърчен от Държавата да приема свободно и самостоятелно обвързващи решения, касаещи правилата на конкуренцията в същия сектор, в който развиват дейност членовете на сдружението на ***ите, както изтъква СЕС в решението си. Съдът на ЕС е извел задължение за националния съд да гарантира пълното действие на нормите на правото на ЕС, като при необходимост, по собствена инициатива да оставя неприложена всяка разпоредба на националното законодателство, дори последваща, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред - Решение от 09.03.1978г. по дело 106/1977г. на Съда на ЕО. Така приемат и българските съдилища в редица свои актове: Решение № 6522 от 22.10.2018г. по в. гр. д. № 1061/2018г. на СГС; Определение № 2514 от 23.05.2018 г. по в.ч. гр. д. № 407/2018г. на ОС- Благоевград; Решение № 95 от 31.05.2018г. на ОС - Добрич по в.т.д. № 95/2018г. и др. О-е

№1371/15.09.2023 г. по в.гр.д. № 616/2023 г. по описа на ПЛОС и др./.

Предвид гореизложеното, и съобразявайки фактическата и правна сложност на делото, ответникът „****“ ***, ЕИК ***/като *** на „****“ ***, ЕИК ***/, следва да бъде осъден да заплати на *** „Д. М.“ гр. ***, вписано в регистър БУЛСТАТ под № ***, фирмено дело №***г. по описа на Софийски градски съд, представлявано от *** Д. М. М. от САК, сумата от **480 лева**, представляваща ***ско възнаграждение за оказаната по производството безплатна правна помощ.

По изложените съображения Районен съд-Плевен

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНА на осн. чл. 26, ал.1 ЗЗД, клаузата на чл. 1, ал.3 от Договор за паричен заем „Standard 14“ №***/*** г., „*За извършената от Кредитора допълнителна услуга по експресно разглеждане на заявката за паричен заем, Заемателят дължи такса за експресно разглеждане на документи за отпускане на паричен заем в размер на 392,76 лева.*“, сключен между Н. Е. П., ЕГН ***** и „****“ ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.***, бул. „****“ №***, представлявано от С.П.П., поради противоречие на горепосочената клауза с добрите нрави и закона / ЗЗП и ЗЗД/.

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНА на осн. чл. 26, ал.1 ЗЗД, клаузата на чл. 4, ал. 2 от Договор за паричен заем „Standard 14“ №***/*** г., „*Страните се съгласяват, че в случай на неизпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение, посочено в ал. 1, Заемателят дължи неустойка в размер на 261,90, като страните се уговарят неустойката да се разсрочи и да се заплаща на равни части към всяка от погасителните вноски, посочени в чл.2, ал.1, т.4, като в този случай дължимата вноска е в размер на 87,65 лева, а общото задължение по договора става в размер на 1577,70.*“, сключен между Н. Е. П., ЕГН ***** и „****“ ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.***, бул. „****“ №***, представлявано от С.П.П., поради противоречие на горепосочената клауза с добрите нрави и закона / ЗЗП и ЗЗД/.

ОСЪЖДА на осн. чл. 55, ал.1 ЗЗД „****“ ***, ЕИК ***, като

универсален *** на „****“ ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.***, жк. „****“ №*** бул. „****“ № ***, бл. „****“, ет.*** офис *** Г, представлявано от С.П.П., **да заплати** на Н. Е. П., ЕГН ***** с адрес в гр. Плевен сумата в общ размер от **84,82** лева/ от които 53 лева, представляваща платена без правно основание неустойка за неизпълнение на задължение за обезпечение по Договор за паричен заем „Standard 14“ №***/***г., 21,82 лева такса за експресно разглеждане и 10 лева такса за събиране на просрочени задължения/.

ОСЪЖДА „****“ ***, ЕИК ***, като универсален *** на „****“ ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.***, жк. „****“ №*** бул. „****“ № ***, бл. „****“, ет.*** офис *** Г, представлявано от С.П.П., **ДА ЗАПЛАТИ** на Н. Е. П., ЕГН ***** от гр.Плевен, жк. „****“ бл.***, вх.***3, разноси в размер на **151 лева за държавна такса, 200 лева за депозит** за вещо лице по съдебно-счетоводна експертиза на основание чл.78, ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК, вр. чл.38, ал.2 ЗА, „****“ ***, ЕИК ***, като универсален *** на „****“ ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.***, жк. „****“ №*** бул. „****“ № ***, бл. „****“, ет.*** офис *** Г, представлявано от С.П.П. **ДА ЗАПЛАТИ** на *** „Д. М.“ гр. *** вписано в регистър БУЛСТАТ под № ***, фирмено дело №***г. по описа на Софийски градски съд, представлявано от *** Д. М. М. от САК, ***ско възнаграждение в размер на **480 лева** за оказаната по производството безплатна правна помощ.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд-Плевен в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____